

radoslav tomáš
vlčie svadby

NAKONÁRI

radoslav tomáš
vlčie svadby

radoslav tomáš
vlčie svadby

NAKONÁRI
Praha 2009

*Kniha vyšla
s podporou Literárneho fondu
Slovenskej republiky*

© Radoslav Tomáš, 2009
Illustration © Ján Mikuš, 2009
Typography © Honza Petružela, 2009
© NA KONÁRI o. s., 2009

ISBN 978-80-90487-0-4

Clotho

(Medea)

Medea si v zákulisí
zapletá vlasy   Hanblivo
uteká domov

Na chodbe
sa na chvíľu zastaví a stratí
jednu
studenú
slučku

ukrytú
v každej
slze

Kotúlajú sa dolu
schodmi
ako detský krik

Keď sa v noci zobudí
zdá sa jej
že ktosi chodí po byte

To dotyky
ktorých už niet
ako tma z krídel

padajú
krehko
na dlážku

Ráno počíta
koľko slov sa zmestí
do boľavých úst

Medzi písmenami
jej padá dážď

Jeho špinavá mokrá duša
smutno puká

raz z nenávisti
raz z lásky

Len oči
ako pošliapaný obzor
sledujú

nôž

ktorý placho

šumí

A nie je viac

ako
prst
na
ústach
bohýň

3

Cez deň máva sny

Ale len na jedno oko

ako cez kľúčovú
dierku

Nikto okrem nej nevie
aké je to

umlčať

toľko
pohľadov
v sebe

Potichu v nej vyrastá
plánka
s čiernymi

detskými

jabĺčkami

Medea sa vracia
na scénu

Stráca sa
v každom dotyku
obyčajných
vecí

Pod kožou jej
divoko b-u-b-n-u-j-e
dobiela rozpálené
slnko

Ktosi všetko pozorne
sleduje
z hľadiska

Práve vtedy

keď váha

je najviac

matkou

A aj sama vie
že nijaký iný divý zver
by to nespravil

Vtedy jej
barbarke z Kolchidy
nehlučne
vzlietne rozliate víno
do materského znamienka

Na scénu ktosi napíše
jedenkrát súcit
a dvakrát vražda

Vražda

Každá pavučina
jej odteraz bude pripomínať

detské
ústa
stuhnuté
do výkriku

Na ulici
sa za ňou otáčajú
tri slepé stareny

Má s nimi čosi spoločné
v bruškách prstov

Občas sa
náhlivo
obzrie

A rovnako ako dážd'
ktorý
kráča po ceste
hrubými drevákmi

tak i ona

chodí medzi nás

s neumytou
farbou na očiach

a so všetkým
čo má vo svojom hlase

navyše

(Iason)

Starý knihovník
maličkými kroky

pravidelne udiera
ticho

Povedľa kráča jeho telo

hrubé a nedozreté vo vnútri
otlčené tmou

Z prehnutej police
vyberie príbeh o matke

ktorej na jazyku spávajú
dva malé krkavce

a v lone si nosí slovo *mama*
ako cudziu reč v ústach

Mama

Knihovník schová v zápästí zvony

a krkavce mu z dlane
vyszobú čiary
v ktorých bol kedysi otcom

(Do hrude mu kolenom kľakne
vlastná zrada)

Pri každom zatvorení dverí vie
že knihy
čo nikto nečíta
sa trasú od zimy

Iason číta básne

Niektoré verše sú
prečiarknuté
a povedľa prepísané

Keď obráti poslednú stranu
vytrhne všetky listy
a poskladá z nich vtáky

S vrzgajúcim smiechom
zabuchne okno
a nechá ich v samote
medzi ľuďmi

Bohom ktorí ho cez plece sledujú
stvrдне v ústach slina

V noci vezme do ruky vlastnú báseň
prečiarkne ju
a prepíše
na drámu pre jedného herca

S nádejou že takto nájde
viac miesta pre seba

Ktosi stratil na chodbe knižnice
ihlu

V jej maličkom uchu čosi vŕzgalo

Iason k nemu priložil to svoje
a počúval

Vo vŕzganí sa hrali deti
ochutnávali drobné tajomstvá

a kľúče od nich
prehľtali

Knihovník si do goliera
zapichol ihlu

Cez deň ho niekoľkokrát
zabolelo v krku

...

Večer z rohov miestností
pozametá pavučiny
z ktorých ide detský krik

Po dlážke sa pomaly rozsype ticho

Len na okenice

budú polámanými krídlami

narážať

nepochopené básne

Je ráno
ktorého sa ešte nikto

nedotkol

Ludia na ulici
nevšímavo prechádzajú
cez Iasona

Na chvíľu sa zastaví pri predstavení
pouličnej herečky

Nemá
skrýva do každého nádychu
jeden súcit
a do každého výdychu
dve vraždy

Odíde pred skončením

Nechce zaplatiť
lebo hru pozná

Po celý deň
v ňom ostane ticho

trpkejšie
ako meno ktoré mu zakaždým
chýba do spovede

Knižnicou náhle preletia
dva krkavce

Bohovia ako nôž pretnú
Iasonovi ústa

Na šepkajúci prah
sa postaví akási žena
ktorá v dlani zápasí
s detskou slzou

Knihovník vytiahne z goliera ihlu
a pomaly jej tú slzu
prišije na oči

...

Keď budú večer spolu zaspávať
otvorí okno

aby sa básne
ktoré ona prepísala
a on ako vtáky poslal do vyhnanstva
mali do koho vrátiť

(Minotaurus)

Niekedy sa v spánku prechádza po okrajoch striech. Tak blízko pádu, až sa zastavujú aj tí, ktorí by sa inak nezastavili, a volajú naňho. Ale netušia, že jeho tieň je už medzi nimi, pozerá im zblízka do očí a smeje sa tak nahlas, že by im to roztrhalo uši, keby vedeli počúvať.

Minotaurus si z dlhej chvíle vymýšľa príbehy. Jeho matka je v nich vždy mŕtva. Minotaurus hovorí, že umrieť je ako stáť v škole pred tabuľou a odpovedať. Za katedrou sedí Smrť, a kým počúva, trhá motýľom krídla. Ak ju presvedčíš, ideš si sadnúť. Ak nie, ideš takisto, ale nabudúce si už nemusíš robiť domácu úlohu. Potom Smrť vysvetľuje nové učivo. Minotaurus má najradšej dejepis. Smrť vie veľmi pekne hovoriť o mŕtvych.

Minotaurus má stále zbalený obrovský kufor plný nepotrebných mliečnych zubov, vypadaných vlasov, nechtov a chrást. Občas z predného vrečka toho istého kufra vytiahne pas a položí ho na stôl. Medzi stránkami má vylisované farebné motýlie krídla. Sleduje ich, premýšľa. Nakoniec krídla vysype a pas odloží naspäť.

Raz potiahol za čiaru na dlani a začal ju párať. Išlo to potichu a vôbec to nebolelo. Keď skončil, mal v ruke celkom slušné kľbko. Myslel si, že na druhom konci čiary ktosi bude. A jeho myšlienky boli také skutočné, že sa o ne dalo potknúť ako pri prechádzaní cez ulicu a rozbiť si hlavu.

Minotaurus na stene nad posteľou zabil pavúka. Mŕtvolka uschla a spadla z omietky rovno za posteľ. Na stene ostala malá červená chrasta. Keď teraz Minotaurus zaspáva, bojí sa, či ten pavúk nejakou náhodou neožije, aby mu to v noci vrátil. Bolo by hlúpe ráno sa zobudiť, stáť pred tabuľou a ani nevedieť, z akého predmetu sa odpovedá.

(Theseus)

Chlapec nerozmýšľa o ostatných deťoch, ktoré nerady stoja pred tabuľou a odpovedajú. Sú ako čerstvé chrasty, ktorá svrbia. Najradšej by ich pri nejakej detskej hre odlúpol a hodil o zem. Aj preto, že ich už nikdy nedokáže zdvihnúť. Sám však pred tabuľou opakuje učivo roztržito, akoby mu v srdci ušiel pes, ktorého prešlo auto. Akoby pri tom zápasil so snom, v ktorom si kope loptu o holú stenu sídliskovej bytovky, keď k nemu prichádza učiteľka a vraví, aby s tým prestal. A kdesi v pozadí škripu brzdy.

Vozíček je vlastne čakáreň. Theseus vraví, že kým človek čaká, je dôležité držať sa presne stanovených hraníc, aby sa nestratil. Lebo obraznosť je zradca, ktorý nás núti prekračovať ich. Ktorý nás opustí v bludisku neznámych uličiek bez mapy a pasu a nakoniec počká s hladnými krvavými ústami kdesi za rohom. Z čakárne sa nedá odísť, jediný východ vedie zasa iba k novým predstavám a ďalším možnostiam. Preto je dobré, keď má každá čakáreň nevýrazne biele steny a umelé osvetlenie, ktoré nebliká a nevyrušuje. Ktoré nenúti vstať a vybehnúť preč.

V izbe sa jedného dňa začali zjavovať motýlie krídla. Objavovali sa na koberci, poličkách či parapete. A najmä na jeho vozíčku. Krídla boli ľavé aj pravé, Theseus ich k sebe prikladal ako kúsky farebného kaleidoskopu a hľadal dvojicu, ktorá by k sebe patrila. Niekedy už ani neveril, že taká dvojica existuje, že nejaké krídlo má aj svoju druhú stranu. Raz mu však dve krídla z ničoho nič vzlietli. Theseus ale nemohol otvoriť okno, a tak krídla o niekoľko dní umreli.

Tma je len svetlo, ktoré zatvorilo oči, hovorí si, keď práve sníva, že doma v skriniach má iba škatule od vlastných schodených topánok. Sú plné pohľadníc, čo si sám poslal. Na každej je kratučký príbeh o vražde. Mŕtva zaschnutá krv sa v nich podobá blanokrídlym múzejným exponátom, ktoré navečer vrhajú dlhé a šedé tieň. Chlapec si predstavuje sám seba oveľa staršieho. Prijíma návštevy, ktoré vodí z izby do izby a ktorým ukazuje mŕtvolky ako cenné zberateľské kusy. Návštevy uznanlivo kývu hlavami.

Theseus trochu uštipačne verí, že Smrť má vo svojom dome iba stoličky. Pre každého človeka jednu. Smrť nič iné nerobí, iba si presadá, víta tých, ktorí zomreli, chvíľu sa s nimi porozpráva a sadá si ďalej. Mŕtvi však ostávajú sedieť na svojej stoličke, nehýbu sa, iba si užívajú večnosť. Suchú, staroružovú. Keď všetci umrú, bude každá stolička obsadená. A Smrti narastú krídla.

Lachesis

(Judáš)

Málokto si dnes spomenie
že bol dieťa
a so strachom
sa prechádzal v obilí

(Vtáky vtákom rozväzovali krídla)

DOM: Judáš otvoreným oknom počúval
ako si šepkajú srdcia starých zvonov

CESTA: Hovorili
ako sa ešte maličké
učili prvú abecedu
a rovnako ako on
zadržovali dych pri prvých úderoch

Večer vždy voňali čerstvé ryby
a tma najprv prechádzala
cez strieborné mosty

OBLOHA: Judáš na nich stál
a váhal ako strážny anjel
Tak veľmi ho desilo ticho
ktoré nevedel pomenovať

Bol si istý
že aj nabudúce zradí
svoju vlastnú
detskú zradu

Judáš vyrástol
ako mlčanie v jeho dlaniach

Pri slove *viera* sa vždy potkol
a stratil deň

NOC: V skrini na vešiaku mu visela smutná tma
Bolela ako podráždené hrdlo

CESTA: Túlal sa po nociach a mal krásnu
pamäť priepastí
do ktorých padali ospalí anjeli

Jeho modlitby – pochované malé kostry
vtákov – hlasno dýchali

a on

sa ich ešte vždy tak strašne bál

Raz stretol muža
ktorého slová boli ostré a dlhé   Podobné snom
čo prichádzajú
                 tesne pred spánkom

Judáš v nich prvýkrát
prešiel cez svoj detský most

SEN: Túžil sa vyšepkať zo svojho ticha –
            v jeho náručí
            s podobenstvom sťahovavých vtákov

JUDÁŠ: Pán mal prsty
            v ktorých sa hrával vlk
            Často som k nim privoniaval
            keď spal

A boli aj kruté noci   Nepýtali sa ho
či má v ústach
jazyk
alebo báseň

Keď kráčal po ceste
šúchal svoj tieň
aby sa aspoň trochu zahrial

Raz večer sa do veľkej Judášovej pery
zahryzol vlk

a v tej rane zrazu začali dýchať všetci
so zlomenými krídlami

STÔL: Potichu si za mňa sadol a ešte tichšie
vstal
Z deravého vrecka sa mu kotúľali
maličké mokré slučky

NOC: Ktosi chodil za ním
zbieral ich

A všetko
sa zdalo tak dávno
ako vo vnútri
olivového obrazu

Ten deň chutil ako písmeno *t*
v slove *samota*

(Vtáky vtákom zaväzovali krídla)

NOC: V rozpolenom jablku namiesto kríža
vyrástol človek
čo sa večne bál
detskej modlitby o vtákoch

Za strieborným mostom
pokojne
čakal
hladný

vlk

(Mária Magdaléna)

Škaredý veľký motýľ
na starej stoličke
za domom

s veľkými a ťažkými
krídlami
ako zaschnutá koža
na starom mlieku

Spí a neverí na lásku

A Boh je zvláštna
okrídlená vec
ticho a pokojne položená

so snami
v ktorých anjeli ako mušky
padajú ľuďom
do očí
a oni len preto plačú

Zatiaľ čo ona
leží v perinách s ním

sú znova malými deťmi

a celé to podivné nebo akoby
bolo iba ich

Ešte ako malá sa márne pýtala
čo jej patrí

aj keď ten chlapec

(ktorý tak zvláštne rozprával
a všetci si pri ňom
hrubo odplúvali)

pil ako nemý anjel z mlák
do ktorých bosá stúpila

Spať chodila
do jeho veľkých očí
v ktorých sa až po bradu
prikrývala krídlami

No keď chlapec vyrástol
opieral sa
každým slovom o oblohu

plnú nezrozumiteľných znamení

A samota v nej
čoraz väčšmi mlčala o veciach
ktoré mali byť zakaždým

naposledy

Nájsť ju bolo možné tam
kde sa pred sebou

najviac skrývala

(V každej cudzej dlani
ktorá sa jej dotkla
akoby nejaká moľa
vyhrýzla malú dierku)

Zo spánku hladila
dospelého chlapca
po vlasoch

a hádala
kto komu vchádza v noci
viac do srdca

On sa v snoch presviedčal
že pod krídlami v jeho očiach
je stále ona

(láska je všetko čo Boh
zabudol celkom na začiatku
vložiť do dotykov)

Ale cez deň
každé jeho slovo
aj tak pokrýla
suchá tvrdá koža

Chlapcove stopy
                    (aj tie po kríži)
prekračovali ľudia
s pohrdaním

Zostali
ako zvyšok po krídle

Ona si potichu opakovala všetko
čo ho učila o láske

No on si s odvahou do detskej dlane
sľuboval
                    Smrť

hoci vedel že láska
nie je ani trochu väčšia slabosť
ako ten sľub

Len nehrá každému rovnakou hudbou
detskej modlitby

Boh si ľahol naznak do trávy
a ona k nemu

Predstavila si
že do nej
vstúpil

farebný motýľ

a ruky sa jej premenili na krídla

Čosi jej nenápadne
spadlo do oka

A skôr ako zistila
pred čím uteká
za čím
a prečo

prvýkrát potichu
naozaj snívala

svoju vlastnú
krásne nedospelú
modlitbu

(Salome a Ján Krstiteľ)

Keď bola Salome malá

rástli na stromoch
anjeli

Viseli za vlasy
a hojdali sa vo vetre

*Maličká –
je ako anjeli
Roz-koš-ná* hovorili

Ak sa nik nepozeral
vytiahla nožnice a...

... chcela byť rýchlo dospelá

Ján sa premenil
na studňu

K jeho okraju celé roky
prichádzali ľudia

pozreli sa dolu
a vhodili dnu maličký kamienok

Keď sa studňa naplnila
Ján sa premenil naspäť

a každému vrátil
druhé – otcovské znamienko

*Celkom na počiatku boli
iba deti*

Aj Smrť

*sa chcela hrať
ale zlí chlapci ju nepustili do kruhu*

*(či je ona a či on
ty musíš ísť z kola von)*

*V noci ležala Smrť v posteli
a nemyslela na nič*

Chcela byť iba rýchlo dospelá

Salome
dlho
premýšľala

Nakoniec papier pokrčila
a zahodila
k ostatným

Vypadol jej prvý vlas

(Vlas)

K studni raz prišiel vlk

(Keď začal piť
sadla si na jej okraj

malá holubica)

Večer vlk zaspal
a ráno sa zobudil

ako človek

Pri odchode
hodil do studne
namiesto kamienka

dobiela ohlodanú
vtáčiu kosť

(Vlas)

5

Salome
spadol
z ruky
sadrový

anjel

Skúsila ho znova zložiť
vyšlo jej však

len ja

(Vlas)

Vzala mu hlavu
a pomenovala ju

Ján

Zvyšok vyhodila

Hlavu schovala do skrine pod šaty

Raz za rok
skontrolovala

či jej dorástli vlasy

Ján sa v noci
častejšie budil

Vo vnútri ho tlačila
pichľavá vtáčia kostra

Akoby z nej čosi rástlo

O pár týždňov
už v sebe krotil
malého anjela

Stále prudšie
poťahoval za uzdu

Salome sa v noci snívalo
že má dieťa

*Je ako anjelik
Roz-koš-né*

Ráno napísala báseň o otcoch

Takú ostrú
že aj Boh si prišiel nabrúsiť žiletku
aby sa oholil

(Vlas)

*(Prázdná lavička, prichádza muž a tehotná žena.
Držia sa za ruky.)*

Žena: V noci sa mi snívalo, že som ťa nechala zabiť.

Muž: To by si naozaj urobila?

Žena: Zobudila som sa a nemohla zaspať.

Muž: Prečo si nezobudila aj mňa?

Žena: Písala som báseň.

Muž: Tak mi ju prečítaj.

Žena: Zahodila som ju. Nebola dobrá.

Muž: Možno by sa mi páčila...

*(Chvíľu je ticho. Žena si z pliec
dáva dolu spadnuté vlasy.)*

Žena: Som hladná. Zjedla by som aj vlastné sny!

Muž: Tak poďme domov.

Žena: Ešte chvíľu ostanme. Mal si aj ty nejaký sen?

Muž: Áno. Spadol som do studne.

Žena: A ako sa to skončilo?

Muž: Neviem, zobudil som sa.

Salome vypadol posledný vlas

(Vlas)

Zodvihla ho

a schovala k ostatným
do skrine pod šaty

Raz za rok
kontrolovala

či im dorástla hlava

*Celkom na konci nebol
už nikto*

Len Smrť

sa chcela ešte aspoň chvíľu hrať

*(či je ona a či on
nemá kto ísť z kola von)*

*V noci sa jej snívalo
že pije z akejsi studne*

Ráno sa v posteli zobudila ako vlk

*(Chlapec Ján
skladá z papiera lodičku*

a hádže ju do studne

*Verí
že voda pod zemou*

ju unesie niekam

ďaleko

na tajné

*ešte neobjavené
more)*

Atropos

(Starec a Boh)

Sú dni
keď starec
musí zo seba vyhádzat'
prázdne škatule
od vecí
ktoré už nevlastní

Musí pozametať
slová tých
ktorí umreli skôr ako on

a musí vyhnať
všetkých švábov ktorí sa
v ňom tlačia a požírajú
hudbu

Lebo v takéto dni
sa srdcia a spomienky
naťahujú
ako struny kontrabasu

a stačí jediný prst
na jediný tón

ktorý zaznie

a ten kto pôjde spať v tú noc posledný
sa bude obzerať akoby čosi tušil

a nebude vedieť
prečo je mu tak úzko

Keď bol
Boh
iba dieťa

ukradol
nebu kontrabas

Chvíľu sa učil
hrať
ale nešlo mu to

Prstami preto
vyjedol notám hrozienka
akoby vyjedol samotnú
hudbu

Celú noc
ho z nich
bolelo
brucho

Dnes
už je Boh

starší

a podobné veci nerobí
A len občas keď ide spať

rozmyšľa
prečo je mu tak úzko

Boh spí
a rozpráva zo sna

Jeho hlas sa podchvíľou
za-
se-
ká-
va

v ohryzku mračien

Keď vstane
utrie si sny
zo spotených dlaní
do nohavíc

Sadne si za stôl

a v jeho nedopitom pohári
ako zelené dažde
zašumí hmyz

Rozplače sa

Od hanby
a trochu od zimy

Určite nie
z lásky

Deň klesol
ako ohryzok

po milovaní

Starec spí
keď ktosi
zazvoní

pri dverách

Kým otvorí
nikto
tam
už nie je

Sadne si za stôl

Je slepý
a naslepo aj plače –
plúje na zem

A kým jeho slina

ťažká ako prikázanie
spadne na zem

laktom zhodí nedopitý pohár
z ktorého bzučavo uletí hmyz

Niekedy
zavrie na lavičke v parku
oči

a spí až do večera

Sníva sa mu
že cestuje vlakom

Keď sa náhle zobudí

v tichu
ktoré je najtenšie práve tam
kde vystupuje
na neznámej stanici

opýta sa na cestu

Nikto sa však o to nestará

Sen vo svojich slepých očiach
zakryje kabátom
(Noci vo vlakoch predsa len
bývajú chladnejšie)

A niekto
v diaľke

hrá jedným prstom
na strune

Akoby sa pri tom učil
hodiť kameňom

Akoby sa pri tom učil
odísť úplne sám

Stále
keď sa niekto
modlí

počut' v nebi kroky

Boh
sa ide zbláznit'

(Anjeli sa už dávno

urazene zatvorili do krídel)
Boh
chce jednoducho
sedieť

a byť aspoň na chvíľu sám

Nikto sa však o to nestará

Zrazu počuje modlitbu takú silnú
akoby mu ktosi v hlave rozbíjal
sklenené poháre
Vtedy to už nevydrží

Zíde
ľuďom pod okná

a z detskej
zlomyselnosti

im krátko
zazvoní

pri dverách
Rýchlo utečie

Boh si spomenie
 keď ako dieťa
 chytal anjelov za prst
 a nechal sa nimi viesť

Potom sa hrali na skrývačku
 hrali sa na vybíjanú
 a hrali sa na more

A na jeseň
 keď sa z neba sypali
 v neviditeľných pavučinách
 babieho leta

hrali sa na stmievanie
 len o prst kratšie

ako strach mamy
 ktorá sa do tmy bojí o dieťa

Boh si ešte aj dnes spomenie
 keď zabíjal
 na dvore vtáky
 len aby sa čosi dozvedel
 o ich krídlach

Aby sa čosi dozvedel
 o tej nepotrebe
 lásky na príkaz

ktorou jedine
 dokážu milovať
 tieto bytosti
 bez pohlavia

a bez snov

Starec vie
že musí byť
veľkodušný
k svojej slepote

Čím ľahostajnejší by bol
tým hlbšie
by mu vtlačala

prsty do očí
až kým by
v neviditeľných pavučinách
nedosiahla na srdce

Pod jazykom nájde kľúč
Je od miestnosti

kde jeho otec hrával
na kontrabas

Starec si ešte aj dnes spomenie
ako stával
za dverami
a tajne
k nim prikladal ucho

Prstami prejde
po zuboch kľúča
a znova sa započúva

V každom tóne
si s otcom pozerajú
do očí
Starec by sa dnes možno aj opýtal

ale už nie je koho

Starec stúpi
do vlastnej
sliny
na dlážke

Na chvíľu si predstaví

Smrť:

škaredá
nahá
starena sa mu

krivými prstami
driape do očí

Keď nenájde čo hľadá
napľuje mu do nich
a odíde

Starcovi
v noci napadne

či by našiel dosť odvahy
spraviť jej to isté

Nebo
si tlačí k hrudi
obrovský
kontrabas

A každý anjel ktorý hrá

chodí smutnými prstami po hmatníku

ako rebríkom do neba
Pod nimi sedí na lavičke
Boh a počúva

Krivými prstami
vyberá z vreciek na kabáte

malé hrozienka
a hádže
vtákom

Keď už nemá ani jedno
povie čosi kratučké o Smrti

Čosi
z čoho nejde ani za tón ukradnúť

*Radoslav Tomáš (1982) sa narodil v Poprade.
Vystudoval žurnalistiku, žije a pracuje v Bratislave.
Debutoval zbierkou Chlapec (2005).*

_mimořady

radoslav tomáš
vlčie svadby

Jazyková redakce Zuzana Maďarová
Ilustrace Ján Mikuš
Obálka, typografická úprava a sazba Honza Petružela
Vysázeno písmem Baskerville Ten Pro Františka Štorma
Vydalo nakladatelství NA KONÁRI v Praze roku 2009
jako svou 1. publikaci
Tisk a vazba WOW, Praha
Vydání první. 72 stran

ISBN 978-80-90487-0-4

Informace o knihách nakladatelství NA KONÁRI
najdete na internetové adrese *www.nakonari.cz*

ISBN 978-80-904487-0-4

NAKONÁRI